

ცნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

გაბატების № 148.

სურათებიანი, 4 სურათები 1908 წ.

გაბატის № 2255.

2 მანეთი და 60 კაპ. ღირს უოველ-ღღიური გასეთი ცნობის ფურცელი კვირაში ორის სურათებიანის დამატებით, 1 სექტემბრიდან წლის დამდეგამდე.

* * *

როდესაც ირველი მთლად არე-მარტს
 ბნელი წყვილილი მოეფინება
 და შავი ფიჭვი, ფიჭვი საცრემლო,
 ჩემად მტანჯველად გულს ევლინება,—
 მე მაშინ სულაც არ ვაფრქვევ ცრემლებს,
 ამაყად გზილავ უოველ გვარ ტვირთსა:
 ცხოვრებამ მშობა და მისივე მე
 მეგრად გაღვლილი ვხვდები მის ზვირთსა.
 მე შარად ვმღერი, ვმღერი უცრემლოდ,
 წარბსაც ვერ მიხრის ფიჭვი, წყვილილი;
 დეე დაბნულდეს: ბნელს თან მოჰყვება
 ახალი ძალა და განთიადი.

და ვარკველავი ჩემის ბედისა,
 დღეს რომ მიჭრაღა, ხელად ვამინათებს.
 მიტრამაც ვმღერი, ვმღერი უცრემლოდ,
 წარბსაც ვერ მიხრის ფიჭვი. წყვილილი;
 დეე ბნელდეს: ბნელს თან მოჰყვება
 ახალი ძალა და განთიადი.

ბ. ხოს-ზარული.

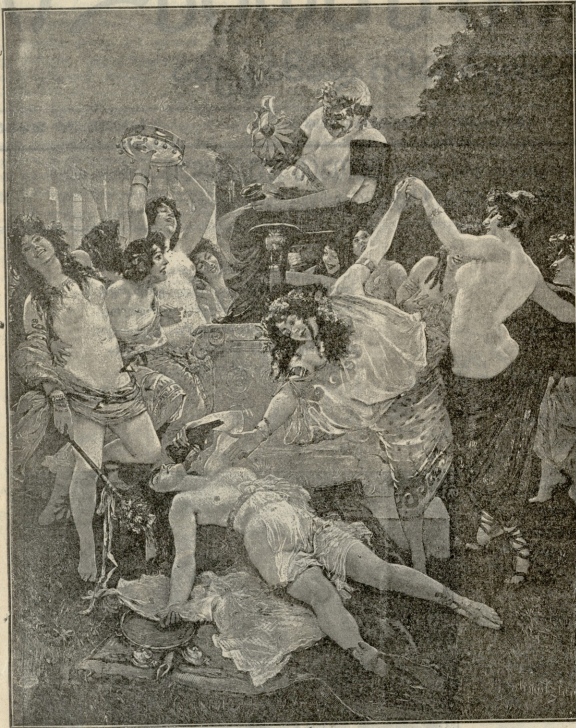
ხშირად ხდება, სიმშვილ-წყურვილი
 და გაქორცვა მიხუთავს სულსა,
 უმეღრობის ბურუსშია მხევეს
 დარდით, ვარამით ვარე-მოაკულსა.
 მაგრამ რა წამსაც მომავონდება,
 ჩემგარ ტანჯულნი სხვანიც არიან,
 იმედის სხვი გულს მეფინება,
 ვიკინი, ვხარობ და მიხარობ.
 მე შარად ვმღერი, ვმღერი მშვიდრი,
 წარბსაც ვერ მიხრის ფიჭვი, წყვილილი;
 დეე ბნელდეს: ბნელს თან მოჰყვება
 ახალი ძალა და განთიადი.

ზოგჯერ თვით მტრისაც მე თანაურგზნობ,
 ვშიშობ, ვთუ თუ ცეცხლი მოედეს
 და მარხარლოს დიდი დარბაზი
 თავითა ბოლომდე მთლად გადაეწვას.
 ხოლო როდესაც ვითვალისწინებ
 ჩემს სიბრძნეს, არარობას
 და მის ჩემდამი გაწვეტულ კეფიბრს,
 ფარისევლობას, პირ-უკმეზობას,—
 კვლად ვმღერი, ვმღერი ამაყად,
 წარბსაც ვერ მიხრის ფიჭვი, წყვილილი;
 დეე დაბნულდეს: ბნელს თან მოჰყვება
 ახალი ძალა და განთიადი.

რაც სიკიცხლე, თუ უმნიშვნელოდ
 ბეჭელასავით იფრენს, გაქტრება,
 თუ ვითა ყვეილს, ველზედ გადაშლილს,
 მოსწავებ და მერე ხელოში დასკნება?
 მე იმედი მაქვს, ერთბელაც არის
 მღვა იელეებს, ცა დაიქუბებს

სურათების მკვეთელი.—სურათი დინგერისა

ბახუსია.—სურათი შუეტცლერის.

ჩემი თანამგზავრი

(ერთის მოგზაურობის ისტორია)

მ. გორაკისა.

(დასასრული *)

რამდენიც უახლოვდებოდი ტფილისს, იმდენი შაქრო პირ-
ქუში ხდებოდა. იმის გამხდარს, მაგრამ მაინც კიდევ უძრავს
სახეტელ ახალი რამ განდა. კავკასის მახლობლად ჩერქეზების
სოფელში შევედი და სიმინდის მოჭრას გავუჩივდი ნარ-
დად. ორიოდ დღე რომ ვიმუშავებ ჩერქეზთა შორის, რო-
მელნიც თითქმის სულ არ ლაპარაკობენ რუსულად და რო-
მელნიც დავკვირდნენ და გვაგინებდნენ თავისებურად, გა-
დავწყვიტეთ იმათ სოფლიდან ვასულისკავით, რადგან შევზინ-
დით, როდესაც დავეინახეთ, რომ ლუფრა-და-ლუფრა მტრულის
იგალით დაგვიწყეს ცქერა. ათიოდ ვერსი. რომ გავიარეთ,

შაქრომ ილლიდან გამოიპრო
ლევური მარმაში, სიხარულით
დამანახავა და შესძახა:

— საუბრო აღარ არის მე-
შაობა: ეს გავკლოთ და რაც
გვიკრძება, ვიცილოთ. ტფილი-
სამდე გვეყოფა, გესმის?

ძლიერ შევშოვით. გამო-
ტაცე მარმაში, შორს გადავა-
გდე და უკან მივიხიდე. ჩერ-
ქეზებმა ხუმრობა არ იციან. ამის
წინადა, იმ, რა ამბავი გავიგო-
ნეთ! ერთი მაწანწალა მისულო-
ყო იმათს სოფელში სამუშაოდ.
მუშაობის გათავების შემდეგ
რკინის კოჭზე აეწანა და წასუ-
ლოყო. ჩერქეზები დასდევნებო-
დნენ, გაეჩხრიკათ, კოჭზე აღმო-
სჩნდა. ხანჯლით მუცელი
გაეჭრათ, ქრილობაში კოჭი
ჩაედოთ და ისე მიენებნინათ
თავი. თურმე უახებმა ძლიერ
მიუსწრეს ცოცხალს. საწყალს
ეს ამბავი ეთქვა უახებებისთვის
და გზაში მომკვდარიყო, უ-
ახები ზწირად გვაფიხილებდ-
ნენ. ამ გვარი შემთხვევა არა
ერთი და ორი უმზნით ჩვენ-
თვის. რა საბუთი მქონდა,
იმათი სიტყვა არ დამეფერებ-
ბინა.

შაქროს ყველა ეს მოვაფა-
ნე, ის იღვა ჩემ წინ და მზ-
სმენდა. უცებ თვალბინა დახუ-
და კბილების ღრქალოთ ჩუ-
მად მეცა კატასავით. ხუთიოდ
წამის განმავლობაში კარგად
ვებრვეთ ერთმანეთი. ზო-
ლოს შაქრომ მისისხანეთ შე-
მომძახა:

— ვაბრა!

დალილინი ერთმანეთის პირ-და-პირ დაესტეით და დღ-
ხანს ვსულმდით. შაქრომ ნალვლიანად გაიხედა იქით, სითაც
მარმაში გადავიგდე და სთქვა:

— რაზედ ვახუბობდი? ძალიან სულელობა მოგვივიდა!
შენთვის ხომ არ მომიპარავს? გენანებოდა? მებარლები! იმი-
ტომ მოვიპარე. შენა მეშაობა, მე ვერ ვახერხებ... მაშ რა
გქნა? მინდოდა, შენთვის შემეწოხა აღმოემჩინა.

ესკადე, ამესნა იმისთვის, თუ რა არის ქურდობა.

— გეთაყვა, გაჩუმდი! თავის მაგივრად ხე გაქვს.— ზი-
ლით მიხობრა და განმარტა:— მოკვდები— მოიპარავ? განა ეს სო-
ციალზე? გაჩუმდი!

მეშინოდა, კიდევ არ გავაჯავრო-მეთქი და ესულმდი. ეს
მეორე შემთხვევა იყო ქურდობისა. ჯერ კიდევ წინადა, შავი
ზღვის პირად რომ ვიყავით, მეთევზე შეჩანნეს ჯიბის სასწო-
რი მოპპარა. მაშინაც კინადაა ჩხუბი მოგვივიდა.

— აბა, წაივით!— მითხრა, როდესაც დამეწვივდი, და
ვისივით და შეგროვდით.

წავედი. ყოველ დღე გულ-ღვარძლიანობა ემატებოდა
და ქვეშ-ქვეშ მიყურებდა. დარიალის ხეობა რომ გავიარეთ
და გულდუთიდან დამეწვიეთ, მითხრა:

*) ისილე ლმკვაპა № 144.

— ორიოდ დღე და ტფილისში ვიქნებით. წყ, წყ! — დაწაბუნა ენა და სიხარულისგან სულ აყვავდა. — მივალ საბუღო. სად იყოფი? მეტყვიან. ვოგვანურობდი-მეთქი. აბანოში წვილი. რამდენს ეკმა! დღეაქვს ვეტყვი: დღეიჯან, ძლიერა შშიან-მეთქი. მამა ჩემს ვეტყვი, მამატრევე-მეთქი. ბევრი ნაღველი გამოვიარე და ბევრგვარი ცხოვრებაც ვცადე-მეთქი, ძალიან კარგი ხალხია მაწანწალები. როცა კი შევხვდები იმით, მანეთს მივცემ, ღუქანში წაიყვან, ვეტყვი: დალიე ღღინო, თითო ვიყვი მაწანწალო-მეთქი. მამაჩემს შენს შესახებ ვეტყვი: აი, ადაზიანი ისე იყო, როგორც ჩემი უფროსი ძმა-მეთქი. ეხლა სამავიეროდ შენ შეინახე-მეთქი. ერთს წელიწადს შეინახე-მეთქი. გესმის, მაქსიმე, აი, ასე ვეტყვი.

მივიარდა იმის ლაბარაკის სენა. ამგვარ წუთებში როგორღაც უბრალო და ბავშვისებური ჰხდებოდა. ამგვარი ლაბარაკი ჩემთვის იმპროვიაცი იყო საყურადღებო, რომ ტფილისში ერთი ნაწილი არა მყავდა. ზამთარი კი ახლოვდებოდა. გულდარში ქარიშხალი დაგვიდგა. ცოტა იმედი მქონდა შაქაროსი.

ძლიან ჩქარა მივიღოლით. აგერა მცხეთა—ივერისი ძველ სატახტო ქალაქი. ხვალ ტფილისში ვიქნებით.

შორიდანვე დავინახე საქართველოს დედა-ქალაქი, ორს მთას შუა შეტევილი. გზას ბოლო ეღებოდა. რალაც მიხაროდა. შაქრო გულგრილიად იყო. იგი უახროდ იყურებოდა წინ, ზეფრთხებდა. გზაში შესვამა უმი ქალაქი და ამ მიზნით სტეკილია მუცელი.

— შენა გგონია, შე, ქართველი თავიღიშვილი, ასე დაფუთული და ქუქუქიანი დღისით შეველ ჩემს ქალაქში? არა, სულამდის მოვიტადლო. შესდევ!

სველიანს სიღერას ამბობდა. მე ვეჭვობდი თბილის ოათხის და იმ უპირატესობის შესახებ, რომლითაც ბინადარი ცხოვრება სჯობს მომთაბარეობას.

— წაივით! — წამოიძახა შაქრომ გამხედლების სახით.

ბინდებოდა. ქალაქში ცეცხლები სწნდებოდა. ლამაზი სანახაბო იყო: ცეცხლები ერთი მეორის შემდეგ ამოხტებოდნენ საიდანღაც, წყვილიდით მოკულს ღღინო, სადაც ქალაქი ჩამალულა.

— გამიგონე! მომეცი გე უბაღახი, პირი-სახე მინდა ავიხიო... თორემ ძმა-კაცები მიცნობენ...

უბაღახი მივეცი. ოღვს ქუჩაზედ მივიღვივით. შაქრო რალცას უსტყენს.

— მაქსიმე, ჰხედავ ცენის რკინის გზის სადგურს? ვერის ხილს? დავჯე აქ და მომიტად, თუ ძმა ხარ, მომიტადე... ერთი საბუღო შეველ, ამხანაგს გამოვკითხავ ჩემის მახლობლების და დღე-მამის ამბავს...

— დაიგვიანებ?

— ემ საათში, ერთს წუთში აქა ვარ!

უტებ შევარდა რომელიღაც ბნელ და ვიწრო ქუჩაში და გაპქრა... სახუდამოლ.

არასდროს აღარსად შევხვედრივარ ამ აღმამიანს—თითქმის ოთხის თვის განმავლობაში ჩემს თანამგზავრს, მაგრამ ხშირად კი ვიგონებ კეთილის გრძნობით და მხიარულის სიცილით.

ბევრი რამ მასწავლა იმან, რასაც ვერ იპოვნი ბრძენთაგან დაწერილს სტელს წიგნებში, რადგან ცხოვრების

სადღესსაწაულა წარმოადგენს პაღმბარას მუფის სასახლეში. — სურათი რივისის.

რომელიღაც ქალაქიდან შემოსული ვიქნებოდი და დავიწყებულა წევა, თან სიცილით ვცანკარებდით. საქართველოს სამხედრო გზიდან ძლიერი და მკვეთრი ქარი მოპქროდა. შაქრო იჯდა და რალაც

სიბრძნე მუდამ უფრო ღრმა და ფართოა, ვიდრე სიბრძნე ხალხისა.

გ. გაუნაშვალა

უცხოეთის ვერნალ-გაზეთებიდან

ქალბატონი, გვირავი რომელი დღეა უფრო სანატრელი თქვენთვის თაყისუფლება მოგვითხროს?
მოსამსახურე ქალი. ის დღე, რა დღესაც სრულებით გაერთიანდებიან თქვენთან, ქალბატონო.

— ქალბატონო, დიდი უსიძრველობაა თქვენის მხრივ, რომ შემოსვლის ნებას მაძლევთ მამან, როდესაც ჩაღმული არა ხართ.
— უკატრვად, ეს ნება მოახდის ბრალია, რომელსაც მაგ შენ-ღირში ნება შეგობარა ჰკონებისართ.

— რა ამბავია უფრო შეგისხვევია?
— სურათების გამოფენაზე ვიყავი, ისეთი საძაგლობა იყო, რომ ბევრი თავის ქნვეით ვისვრი ამტკავდა.

ახლად გამოტონილი ტანსაცმელი-ბუშტი დღეში მონაწილეუთაის.

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. ჯაბაღანიძე.